

ner samt ved tilskud fra Carlsbergfondet og Ny Carlsbergfondet.

Det er således det hidtil ydede finanslovstilskud til værket, de foresås tilvejebragt en særlig hjemmel for i museumsloven.

Til § 36

Som led i det internationale kultursamarbejde indtager udstillingsvirksomhed en stedse større rolle. Vilkaerne for samarbejdet på dette område er fastsat i de kulturaftaler, Danmark har indgået med andre lande, herunder stort set alle europæiske stater. Efter bestemmelserne i kulturaftalerne har afsenderlandet som altovervejende hovedregel det forsikringsretlige ansvar for udstillingsgenstandene under transporten til og fra modtagerlandet og under opholdet sammesteds (søm-til-søm-princippet).

I de senere år her der imidlertid vist sig en klar tendens til, at afsenderlandet som betingelse for sin medvirken ved gennemførelse af større og særdeles kostbare udstillinger kræver, at modtagerlandet påtager sig den forsikringsretlige risiko for udstillingerne under disses tilstedeværelse og transport i modtagerlandet.

Da der i disse tilfælde er tale om meget store forsikringssummer fastsat af afsenderlandet, har udgiften til betaling af præmien for normal forsikringstegning stillet danske museer og udstillingssteder i meget vanskelige økonomiske situationer.

Dette har givet anledning til, at en række museer, herunder Louisiana, i konkrete tilfælde har rettet henvendelse til kulturministeriet, der med Folketingets finansudvalgs samtykke på statens vegne har påtaget sig det forsikringsretlige ansvar for de udenlandske udstillinger under disses ophold i Danmark.

Da det må antages, at der i fremtiden vil blive stillet lignende krav, og da det må betegnes som yderst beklageligt, såfremt man på grund af forsikringspræmiens størrelse må afstå fra at vise større udenlandske udstillinger her i landet, foreslås gennemført en ordning, der åbner mulighed for, at ministeren på statens vegne løbende kan påtage sig det forsikringsmæssige ansvar.

Dette forslag må ses i sammenhæng med, at indhentede oplysninger fra såvel ind- som udland bekræfter, at den statistiske sandsynlighed for at aktualisere forsikringsbegivenheden er uhyre begrænset, og at Unesco i rekommendationer har anbefalet medlemslandene at gennemføre ordninger om, at staten påtager sig forsikringsrisikoen (National Indemnity).

En sådan ordning med at staten påtager sig den forsikringsmæssige risiko for udenlandske udstillinger er i forskellig form gennemført i en række lande, f.eks. Sverige og Storbritannien. I Norge arbejdes for tiden på et lignende forslag.

Opnåelsen af en statsforsikring forudsætter naturligvis strenge krav med hensyn til de sikkerhedsmæssige forhold omkring udstillingsarrangementerne. Samtidig bør der skabes en afklaring af det nøjagtige tidspunkt for forsikringsrisikoen indtræden og ophør, ligesom det er åbenbart, at der bør fastsættes bestemmelser om den maksimale størrelse af det statslige engagement, både for så vidt angår forsikringssummen for den enkelte udstilling som for størrelsen af det samlede beløb, staten på et givet tidspunkt kan blive gjort forsikringsmæssigt ansvarligt for. For at skærpe det enkelte udstillingssteds sikkerhedsmæssige bestræbelser forekommer det endvidere naturligt at supplere ordningen med en form for selvrisiko, der i det konkrete tilfælde helt eller delvist vil kunne dække udgifterne til udbedring af de mindre skader, der erfaringsmæssigt er de hyppigst forekommende.

Selvom de i loven omhandlede museer hyppigst vil danne rammen omkring forevisningen af de udenlandske udstillinger, kan man ikke se bort fra, at der i visse tilfælde vil være behov for en statsforsikringsordning på f.eks. de større biblioteker og arkiver, ligesom udstillingsbygningen ved Charlottenborg naturligt vil komme ind i billedet i denne sammenhæng. På denne baggrund foreslås det, at ministeren kan godkende andre end de af loven omfattende museer som berettigede til at opnå statsforsikring under forudsætning af de sikkerhedsmæssige forhold m.v. er overholdt.

Til kapitel 8

Straffebestemmelser

Til § 37

Til stk. 1

Til nr. 1

Vedrørende de jordfaste fortidsminder (§ 26, stk. 1) har strafferammen også hidtil efter naturfredningslovens § 66, stk. 1, nr. 1, været bøde.

Vedrørende danefæ (§ 27, stk. 2, 2. punktum) har strafansvar hidtil skullet afgøres efter § 277 (ulovlig omgang med hittegods) i straffelovens kapitel om berigelsesforbrydelser. For imidlertid at understrege, at der på dette område i første række er tale om at værne kulturhistoriske værdier, har man fundet det rigtigt at udarbejde selvstændige straffebestemmelser i museumsloven. Dette straffan-